UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rev: Et Eximii Patris P. Francisci Aloysii Kamperger E Societate Jesu Ss: Theologiæ Doctoris ejusdémque olim in Carolo-Ferdinandæa Universitate Pragensi Professoris Publici & Ordinarij Dein ...

Kamperger, Franz Alois

Eystadii, 1705

Articulus I. An Deus amet seipsum liberè, an necessariò.

urn:nbn:de:hbz:466:1-84291

Visual Library

ria. Non liberi; tum quia libertas non potest intelligi sine aliqua contingentia, & defectibilitate, vel in ipso actu, qui dicitur liber, vel in aliquo ejus connotato (quod hic non daretur) tum quia si esset liber, posset illum DEUS velle, vel nolle; nolle autē non potest, cùm non contineat ullam rationem mali, sed bonitatem entitativam infinitam.

VII. DEUS potest liberè velle mundum ex hoc, vel illo fine, v. g. propter gloriam Christi; sed huius volitionis connotatum non est præcisè mundus, & Christus: nam potuissent ambo esse, & tamen mundus non esse volitus propter Christum; aliud verò non est assignabile, ergo. *Confirm.* Potest DEUS nolle quidpiam creare, ex hoc, vel illo fine, v. g. ne Adam peccet, &c. sed tum nullum dabitur connotatum creatum; ergo. Resp. Connotatum volitionis divinæ volentis mundum propter gloriam CHRISTI, esse glorificationem creatam CHRISTI ortam ex cognitione existentis mundi. *Ad Confirm.* dico: connotatum DEInolentis mundum creare, esse omnium illarum rerum negationes ad quas DEUS præscit utilem esse negationem mundi, cùm non sit ratio pro una præ altera. Sicut in creatis, cùm quis propositis pluribus motivis omittendi aliquam actionem, purè illam omittit, omissio illa pendet ab omnibus motivis sibi propositis, cùm non sit ratio pro uno, quæ non pro altero.

QUÆSTIO DECIMA.
De
AMORE DIVINO.
ARTICULUS I.
An DEUS amet seipsum liberè, an necessariò?

Resp. *Necessariò. Probat.* DEUS est essentialiter Beatissimus; beatitudo autem non habetur sine amore fruitivo gaudij sumi boni, quod est DEUS, ut ostenditur in 1. 2. 2. DEUS est summum bonum à se ipso perfectè cognitum; sed purum bonum perfectè cognitum necessitat ad amorem sui: ratio enim unica, cur voluntas possit nolle, vel non velle aliquod bonum, est quia continet aliquam malitiam, vel caret aliqua bonitate, adeóque quia non est purum bonum: ergo, DEUS qui perfectè cognoscit seipsum, necessitatur ad amorem sui. 3. Amare DEUM est maxima perfectio creaturæ rationalis, cùm per hoc uniatur quodamodo DEO, juxta illud: *Qui adhæret Domino, unus Spiritus est.* 1. Corinth. 6. sed omnis perfectio creaturarum reperitur essentialiter in DEO; ergo. 4. Implicat aliquid velle, & non velle illud, quod est ratio omnia cætera volendi, sicut implicat aliquid videre, & non videre lumen, quod est ratio omnia videndi; sed ratio omnia volendi respectu DEI, est Essentia & Bonitas divina; omnia enim vult propter se, & suam Bonitatem, ut patet ex Quæst. 7. Art. 2. ergo implicat DEUM aliquid velle & amare, & non amare suam Essentiam, & Bonitatem. Atqui impossibile est DEUM nihil omnino amare actu, quia cùm in eo detur Voluntas, seu vis amandi, sequeretur illum esse volentem, seu amantem solùm in potentia, & per consequens esse ens in potentia, cùm suum amare & velle sit suum Esse; ergo impossibile est, DEUM non amare, & velle actu seipsum. 5. DEUS nec potest odisse se, cùm sit purum bonum, & finis ultimus; nec omittere purè Amorem sui, quia aliàs posset omittere omnem omnino amorem, cùm Essentia sua sit ratio amandi omnia cætera, & consequenter posset esse in pura potentia volendi, quod implicat. Nec potest imperare sibi omissionem Amoris sui ipsius, tum quia amor tendens in DEUM, cùm nullam habeat rationem mali, sed sit potiùs possessio fruitiva summi boni, non est à DEO respuibilis, & nolibilis; tum quia omnis nolitio, & actus fugæ, supponit actū prosecutionis, & amorem boni contrarij (nam ideo quis fugit objectum quodpiam, quia est contrarium bono amato) cùm autem ratio universalis amandi DEO, sit sua Bonitas, non potest amare quidquā DEUS, nisi amādo seipsū; adeóq; hoc ipso quod nollet se amare, amaret se ipsū; ergo &c. 6. Omnia in quantū sunt, suo modo naturaliter diligunt suum esse: sed omnia, in quantum sunt assimilantur DEO; ergo DEUS naturaliter, adeóque necessariò (cùm Natura divina sit principium necessarium) diligit suum Esse. 7. Spiritus Sanctus procedit necessariò; sed procedit per Amorem DEI erga seipsum; ergo Amor DEI erga se est necessarius. 8. Libertas volitionis divinæ

consistit in eo, quòd possit terminare, & non terminare objectum de se contingens, ut dictum est, quod non habet locum in Amore DEI erga se. 9. DEUS necessariò est in aliquo actu volendi, cùm non sit pura potentia volendi; ergo versatur necessariò circa objectum aliquod; ergo vel maximè circa se ipsum, cùm ipse sit primariũ objectũ sui amoris, & nihil sit ei præsentius, magisque provocativum amoris, nihilque aliud possit dici velle necessariò, ut patebit. 10. Cessatio ab amore sui, nec potest DEO esse voluntaria, cùm in ea nulla reperiatur ratio boni, nec in voluntaria, quis enim vim inferet Deo & ab Amore sui cessare cõpellet?

Sed contra. DEUS est perfectissimè liber; ergo non amat necessariò seipsum. *Confirm.* Voluntas creata non amat necessariò bonum finitum; ergo nec in creata infinitum. 2. Habitus infinitè intensus non necessitat voluntatem; ergo nec infinita propensio ad bonum necessitat DEUM ad amorem sui. Resp. *Nego Consequentiam.* Nam posse DEUM non amare seipsum, non est perfectio, sed imperfectio, quia est, DEUM posse carere beatitudine; est, illum non esse purum bonum, nec æquè perfectum, ac sunt creaturæ rationales; est illum esse ens in potentia, &c. ut patet ex argumentis Conclusionis. *Ad Confirm. Neg. Conseq.* quia libertas infinita, est libertas perfectissima, & Entis perfectissimi, non esset autem, ut ex dictis patet. Nihil tale est in libertate creata. 2. Omne bonum finitum habet aliquam rationem mali, quia est defectuosum, & exclusivum alterius boni; ubicunque autem est ratio mali, est odibilitas, odibilitas autem non stat cum necessitatione ad amorem sui. In bono infinito nihil est hujusmodi. *Ad 2.* disparitas est. quia habitus intensus non mutat speciem: unde nequid præstare effectum formalem specie diversum ab effectu habitus remissi; præstaret autem si necessitaret: necessitatio enim differt specie à nuda inclinatione, quàm præstat habitus remissus. In DEO verò inclinatio erga bonum infinitum; differt essentialiter ab inclinatione erga bonũ infinitũ unde ex hac parte nihil obstat, quin necessitet. 2. Quia sola intensio habitûs nõ removet, nec suppõit aliunde remotam rationẽ mali, & odibilitatẽ ab objecto finito, ad quod inclinat, nec facit clarè apparere bonum infinitum; unde ex se ad neutrius amorem necessitat. inclinatio autem DEI erga seipsum supponit objectum purè bonum, & claram visionem ipsius.

Artic. II. *An DEUS creaturas existentes amet liberè?*

Resp. *Liberè. Probatur.* Qui amat finem, vel causam, non tenetur amare effectum, nisi qui necessariò sequitur ex causa, & ea, quæ sunt necessaria ad finem; sed creaturæ existentes non sunt effectus necessarius DEI, neque sunt necessariæ ad existentiam Bonitatis DEI, qui est finis ultimus, & adæquatus DEI; ergo non tenetur amare creaturas existentes. 2. Omne objectum est volibile, in quantum est bonum; nolibile, in quantum malum; non volibile, in quantum non est bonum; sed nulla creatura existens est purũ bonum, sed est bonum mixtum malo, & habens defectum bonitatis; ergo nulla creatura existens est purè volibilis, sed etiam nolibilis, & non volibilis; ergo DEUS non necessariò vult creaturas existentes. 3. Objectum amoris est bonum cognitum; ergo ubi invenitur ratio boni cogniti, secluso quovis alio, ibi invenitur objectum amoris, sed Essentia divina habet rationem boni cogniti, seclusâ omni bonitate creatâ existente: ergo potest esse objectum Amoris divini, seclusâ omni bonitate creatâ existente. 4. Creaturæ possibiles existere sunt infinitæ; ergo si DEUS necessariò vult creaturas existere, vel necessariò vult infinitas vel finitas; si infinitas; ergo existerent infinitæ: *quæcunque enim voluit fecit.* Si finitas; cur potiùs has, quàm illas? cur tot? & non pauciores, aut plures? 5. Motus voluntatis, sequitur ductum rationis; sed nullius creaturæ existentia cognoscitur à DEO, tanquam sibi necessaria ad esse, vel ad melius esse; ergo neque amatur ab eodem necessariò. 6. Posse unumquodque amare juxta proportionem suæ bonitatis est magna perfectio; ergo sicut amare necessariò bonum necessarium, est perfectio; ita bonum non necessarium amare non necessariò, erit perfectio; ergo illa datur in DEO & quidem à fortiori, cùm reperiatur in voluntate creata. 7. Libertas voluntatis oritur ex indifferentia objectiva judicij: id est, ex eo, quòd judicium non dictet bonum quodpiam esse necessarium; ita ut licèt rationem proponat, ob quam diligi possit, proponat tamen simul rationem, ob quam possit non diligi; atqui Intellectus divinus, nullum objectum creatum dictat esse DEO necessarium; ergo respectu illius est Voluntas divina libera. 8. DEUS est bonum sibi ipsi sufficientissimum, habens actu ultimam suam perfectionem; ergo non est, unde necessitetur ad aliquid volendum extra se, sive in particulari, sive in